

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiæ, 1605

De Initio Et Origine Discordiæ Inter Taicosamam Et Qvabacondonum eius
nepotem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

DE INITIO ET ORIGINE DISCORDIÆ IN-
TER TAICOSAMAM ET QVABACONDO-
num eius nepotem.

HÆc vna semper fuit cura Taicosamæ, hoc vnum studium, firmare Imperium suum, & Iaponiæ Monarchiam in suæ stirpis propagare posteros. Cùm verò liberis careret, quorum in regnum successione apud posteros perpetuâ sui alere possit memoriam; cogitationes omnes conuertit in eam viam & rationem, qua commodissimè præstare posset, quod tamdiu in animo agitasset, nempe vt tres nepotes, quos ex vno germano fratre habebat, ad summas dignitates eueheret. Itaque primo, quem Imperii successorem designauit, attribuit regna quinque; Secundo tria circum Meacum, tertio duo. Noluit tamen ita esse munificus in suos, quin maiorem sui status partem reseruaret sibi. Vnde, præterquam quòd sit Dominus supremus, cui omnes Iaponiæ Domini obsequi tenentur, retinet etiam sibi tanquam propria quatuordecim aut quindecim alia regna, quorum annuos redditus ipse recipit, nullo alio Domino in ea delegato. Reliquam regnorum partem (nam in tota Iaponia numerantur sexaginta sex regna) variis attribuit, quorum alii fuerant eius aulici, alii duces belli, alii fidi amici, adjecta tamen conditione, vt quotannis tributi loco magnam pecuniæ summam pensitarent. Quos verò Dominos in veteri suo statu vel regno reliquerat, ob eorum potentiam, vel quorum regna non ita facile commutare poterat, eos exactionibus aliisque oneribus sic premebat, vt ægre caput attollere possent, ac vererentur etiam ne omnibus fortunis ab eo exuerentur. Atque hac occasione in consiliis venit indicendi bellum Coraiianis, vt regno illo sub jugum missò, quod dimidia tantum parte Iaponio minus est, illud eis è Iaponia digressis assignaret, & ipse hac arte omnia eorum regna in Iaponia usurparet. Cùm ergo modo supradictores Iaponicas instituisset, opportunumque tempus adesse iudicasset, consilia ista sua diu animo pressa exequendi, patefecit Dominis, se cogitare de bello mouendo Coraiianis, eo siquidem non solum magnam accessionem fore ad eorum fortunas & statum, sed etiam, post relatam ex hoste gloriosam victoriam, famam amplificati Imperii, nomenque eximii eorum roboris in remotissimas quasque orbis partes cum summa laude dimanaturum. Verùm vt animos suorum efficacius

in hanc expeditionem accenderet, antequam copiae confectarentur, voluit Dominum Tensæ, hoc est Iaponiæ monarcham declarare e tribus nepotibus maximū, qui id temporis viginti quintum, nunc autem trigessimū-primū ætatis annum ætate ei que nomen dedit Quabacondoni, (quod est nomen, ut scripsum est, dignitatis) ut indicaret se imperio velle cedere, nemque gubernationem in nepotem transferre, ac omnibus fidiolis illius curis depositis priuatam & tranquillam vitam agere: contentum quoque nomine Taicosamæ, quod est proprium Domini Tensæ, quando filio renunciat imperio. Cæterum hæc omnia fictè & in speciem tantum ab eo facta sunt, ut nepoti, post mortem, tanquam capiti, maneret Iaponiæ imperium. Nam idem Taicosama re ipsa semper vitæ paut omnem potestatem & imperium, nepos vero nihil aliud habuit, quam nomen Quabacondoni. quæquam cum quinque regnis iam dictis, quæ ceu propria sibi vendicabat, quia nominabatur Dominus Tensæ, nihilominus admodum potens esset.

Hoc ergo peracto, collectisque maximis militum copiis, quibus Dominis ad quos minus erat affectus mandauit, ut cum populo suo cognatis & famulis operam locarent Coraiano bello, certiores eos reddens, tanto militum numero, qui erant centorum millium, nullo labore Regnum illud occupari potest. Quod fecit, ut omnes tandem iuberet in eo regno remanere, quos exoptabat e Iaponia abesse, ut eisdem hac arte sua regnum adimeret.

Hæc erant consilia, hæc machinationes Taicosamæ, sed cum prudentiam humanam non parum callidæ & efficacis, ut non dubitaret de felici exitu, maximè ut vidit tam brevi tempore maximam regni partem cum vrbe regia, capite regni, suorum Ducum potestatem venisse. Quæquam communi opinione hominum contrarius potius belli exitus timebatur. Fortè fieri potest, ut quod ingenii humani sagacitas committitur erat, ad extollendam & in futura sæcula propagandam famam gloriam, id iustissimo iudicio eius, qui gubernat omnia, ut frequenter in hac inconstantia valle contingit) sit principium & origo certissimæ ruinæ eius & exilii sempiterni. Cuius non leuia habemus indicia & signa. Nam cum milites Taicosama non pauerint toto regno Coraiano tandem potestatem propter maxima præsidia a Rege Chinesium submissa, coacti sunt tandem omnes copias ad procliuem oram maris traductas.

DE MORTE QUABACONDONI. 263

ubi nunc duodecim ferè arcibus continentur, & in dies sententiam de confecta pace expectant. Quam tamen Chineses more suo inibunt, hoc est, vt ipsi permaneant Coraianorum Domini, Japonii verò post tantas Taicosamæ impensas, post dimidiatam copiarum partem bello amissam, ac denique post partem existimationis Domini sui iacturam factam domum reuerterint.

In hoc ipso bello obiit quoque nepos quidam Taicosamæ & rursus alius anno præterito in summo ætatis flore Meaci, qui quoniam in cæca infidelitate sua excessit, a rerum mundanarum, dignitarumque prosperitate, ad mortem æternam & perpetuos inferni cruciatus transit. Deinde postremo mense Augusto ipse Taicosama, sicut infra dicitur, tertium nepotem, quem fecerat Quabacondonum, è medio tolli curauit. Atque ita euersis fractisque columnis, in quas fallaces omnes spes eius inclinatae recumbebant, procliuè est, vt omnia tandem incipiant retro sublapsa referri, ipseque vno temporis momento huius vitæ vsura & vniuersa monarchia exuatur.

Erat hic Quabacondonus ætate iuuenis, natura ingenua & liberali, multis dotibus & donis conspicua, ingenio scilicet acris & solerti, prudentia rara, humanitate singulari, aliisque morum optimorum ornamentis. Oderat quoque execranda quædam flagitia, inter hos gentiles vitata, amabat contra decus omne & honestatem, delectabatur valde consuetudine hominum sapientium & doctrina præstantium, lectioneque librorum Japonicorum quos scripserat. Demonstrabat enim se magnificare res religionis nostræ Christianæ, & palam prædicabat.

Vno tamen insigni næuo notatus erat, cuius tanta erat fortitudo, vt non mediocriter obscuraret, quicquid boni vel pulchri natura in eum contulisset, vel addidisset industria: ex quo non poterat nisi magnum aliquod malum magnaque strages toti impendere Japoniæ, eoque maior, quo existens monarcha potentius efficere poterat, ad quæ patranda eum effrenata animi rabies impulisset. Virium autem erat huiusmodi: Videbatur cum lacte belluinum imbuisse animum, ita ad humanum sanguinem profundendum erat facilis, ac in mactandis hominibus æquo inmanior. Iamque ita consuetudo illa mactandi occalluerat, vt ex summis eius voluptatibus hæc vel præcipua videretur, si miseri homines trucidarentur, & crudeliter dilaniarentur. Quare & in dies stata quadam hora, oblectationis & solatii sui causa, officio carnificisungebatur, in trucidandis

is, qui iudicis sententia morti erant addicti. Et hunc in finem
 ta palatium suum, locum editiorem, rotundum, vndeque ma-
 tum excitavit, arena intus plenum, in cuius medio stabat mo-
 eleganti opere, in quam rei extendebantur eo modo, quo illi
 libuisset, aut etiam in pedes erecti consistebant, ut posset iller
 sua libidine machera dilacerare: voluptateque magna affici-
 tur, quando membratim tanta arte corpus truncabat, ut nera-
 cula potuerit accurariùs lancinari. Alias miseros loco vivit
 esse voluit, in quos vel telis vel sclopiis collimaret, ut sic è vita
 leret. Nonnunquam, novi Neronis instar, occidit feminas, ut
 poris intima penetralia ac sedem fetus humani inspiceret. In-
 uiter, tam bestialis erat eius feritas, ut etiam Caligula, Domi-
 ni, aliique tyranni, generis humani portenta, illi cecidisse viden-
 tur. Nec vnquam in historiis, quas legi, iuveni, vllum istorum
 fuisse barbarum & immanem, ut manibus propriis humano
 guine terram scedaret, vel qui hoc opere se tantopere oblectat
 vel etiam se iactasset in tam infami exercitio, ac ille fecit: et
 res hæc etiam dedecet hominem in minima dignitate confu-
 tum. Quocirca nec exitus eius alius videtur esse potuisse vol-
 buisse, quam fuit, secundum iustam sententiam eius, qui in
 cio suo nec fallere nec falli potest.

Causa igitur, ob quas primùm ortæ sunt suspiciones fun-
 discordiæ inter Quabacondonum & Taicosamam, fuere sequen-
 tes: Prima, quia cum adolescens proclamatus esset Dominus Ta-
 sa, adiissetque possessionem Imperii, ut dictum est, ac nihil
 nus eius administratio & gubernatio esset in manu senis, seque-
 batur illa infallibilis consequentia, (regnare enim non sustinet
 ualem) Quabacondonum non diu æquo animo toleraturum
 iam rationem agendi patris sui, eiusque Consiliarios & amicos
 desiderio amplioris obtinenda potentia in Iapone, ad id
 impulsuros: nec acquieturos, nisi quod vellent, obtinissent.
 Altera causa est, quia durante Coraiano bello, Taicosama
 decreuerat eò amandare Quabacondonum, & iam effectum
 ut ilico se in viam daret. Illud verò maximam discordiæ causam
 dedit, quòd Taicosamæ aliquando verbum illud elapsum
 Regno Coraiano subacto, Quabacondonum ad Chinam ex-
 pugnamdam progressurum; ibique tandem se cum noui Qu-
 bacondoni nomine pro meritòrum magnitudine eum rem-
 aeraturum. Verùm non parum id animum iuuenis perturb-
 uit, utpote hæctenus contentissimi Imperio Iaponico, & ca-
 lidi senis promissis, imò hoc grauius pupugit, quo clariùs pro-
 spicio

spiciebat manifestissimum esse argumentum, se regno pellendum: ex quo si pedem semel extulerit, non facilem fore deinde reditum. vitam reliquam transactum iri in solo peregrino, in laboribus & periculis, idque exiguo vel nullo fructu, quam alioquin letam & iucundam in Iaponia duxisset. Accedit, quod nemo non vel mediocri prudentia præditus stultitiæ loco habuerit, sine re à manibus elabi certum, quod iam tenebatur, pro incerto, quod promittebatur. Quare non parum grauatè tulit, quod se in hæc expeditionem parare cogerebatur. Et licet profectio ea consecuta non sit ob infelicem belli exitum, tamen ita res ea exacerbavit Quabacondonum, ut nunquam ex animo deponere posset quod patruus in ipsum machinabatur.

Tertia causa, quæ rem totam ad exitum suum perduxit, & concordiam amborum dissoluit, fuit, quod sub hoc tempus natus sit Taicosamæ ex vna coniugum vel concubinarum filius, si modò filius eius fuit, & non alienus; de eo enim à quibusdam dubitatum est. Pro hoc autem filio curauit solenni ritu & carimonia festum diem agi, cum generali totius populi lætitiæ & congratulatione, quemadmodum pro tanti Principis filio fieri congruebat.

Vix autem is editus in lucem fuit, cum Taicosama interuersis omnibus prioribus consiliis, quæ tantopere ei arriserant, aliò machinationes suas conuertit. Voluit enim puerum hunc à Quabacondono adoptari in filium, ea mente, ut paulo post eum compelleret renūtiare & Quabacondoni titulo & imperii possessione. Qui prætextus uti non poterat esse obscurus Quabacondono omnia consideranti, ita summam attulit molestiam & curam: erat enim hoc tempore duobus tribusve auctus filiis, quos, ubi ipse plus satis Monarchiam, quoad licuisset, administrasset, paterni regni hæredes relinquere desiderabat.

Itaque cum multi variique sermones de toto hoc negotio inter homines disceptationesque agerentur, non tantum in aula, sed etiam foris, in dies magis magisque increbrescebat rumor, aut Taicosamam à Quabacondono vel hunc ab illo mactandum.

Hoc loco & statu cum res esset, ex prisca Iaponum consuetudine, Taicosama debuit nouum Quabacondonum celeberrimo quodam ritu & cerimonia inuisere. Est enim in hac gente multis retro sæculis confirmatus mos, ut quando Dominus Tensæ transfert in liberos statum, non modò Domini omnes conferant se visitatum Dominum nouum ut hac visitatione eum recognoscant quasi Dominum suum: verum etiam parens, qui illi imperium

tenet.

renuntiavit: idque fieri debet, ut dixi, publica solennitate & pompa celeberrima. Quare cum Taicosama unum iam perfectissimum hoc est, renuntiasset Imperio, sed modo antè dicto, restabat, eum quoque solenniter inuiseret. Quod ille vehementer optabat, quia à quamplurimis annis talis celebritas instituta non fuerat. (Nam multi superiorum temporum Domini Tensa è medio latati sunt, antequam in alterum transferre possent regnum Imperatorum) atque etiam, quia hæc solennis ceremonia una est illusterrimis, famosissimisque, quæ in Iaponia fieri possunt. Atque idcirco quia ipsius cogitationibus admodum erat consentanea, optabat scilicet æternam nominis sui existere memoriam, decrevit etiam excellentissimo, quo ad fieri posset, apparatu peragere. Idem desiderabat ex animo Quabacondonus, videbat enim se & auctoritatem & maiestate ampliori hac ratione in throno Iaponiæ imperatorem collocandum.

Cognita itaque voluntate Taicosamæ Quabacondonus, ceteris hominibus, conuiuiorum exquisitorum regionumque patrum suorum peritissimis, negotium dedit, ut brevissimo temporis intervallo materiam necessariam prouiderent in sumptuosissimo conuiuio, ad quod secundum consuetum Iaponiæ morem Taicosama, omnesque alii Domini, qui inuisendi ipsius causa aduocarent, inuitarentur. Quare acciti ex variis partibus mille homines, omnium maximè idonei, ut cum decore mensæ Dominorum dictorum inseruirent. In ea verò loca, quæ abundabant siluis, missa data sunt de instituendis venationibus, quæque ferae vel volucres viuae caperentur, eæ inclusæ caucis mitterentur. Et quoniam Iaponii in huiusmodi conuiujs solent vesci carnibus & piscibus, ordinatum quoque fuit, ut in multis fluminibus fieret piscatio, piscesque capti piscinis includerentur, ut recentes & viui videri possent. Denique mandatum fuit, ut, quicquid præterea ad præstantiam magnificentiam vel conuiuiarum dignitatem requireretur, assidue procuraretur.

Quoniam verò Iaponii solent, dum comedunt, more Turcico sedere humi ordine quodam, alii ex vna parte aulæ, alii ex altera, sic ut quilibet sua mensula ante se cum dapibus deposita utatur, uti consueverunt mensis quadratis, quarum maiores latitudine paululum vnum & dimidium paululum excedunt: eadem quoque paululum minus sunt altitudine. Harum mensarum diuersa conficiunt genera, aliæ enim sunt altiores, aliæ nobiliores, conueniunt ingenio & conditioni eius, qui in ea pransurus est. Vnde & aliæ sunt ex puro ligno admodum candido & artificiosè elaborato, aliæ ob-

DE MORTE QUABACONDONI. 269

ductæ sunt quadam sandaracha valde polita & excellenti, coloris nigri vel rubei, & iuxta speculi relucenti: aliæ deinde sunt ex ipsa sandaracha confectæ, & more Iaponico auro variè perpolitæ. Ex conuiuiorum magnificentia sumitur harum mēsarum numerus: in ordinariis enim conuiujs cuique conuiuæ prima vice apponuntur ternæ simul, & in qualibet varia fercula inaurata, & modo ipsorum bene apparatus. Sub finem conuiuii adferuntur tres aliæ minores, cum bonis cibis ad bibendum. Ceterum in conuiujs sollemnibus, vt erat hoc Quabacondoni, plures sunt carimonix visitata. Nam initio variæ inferuntur mensæ, & in medio earum nescio quod ferculum, cum patera non admodum alta, sed tamen inaurata, & ingeniosè elaborata, quam vocant ipsi Sacansuchi, qua Quabacondonus vnumquemque Dominorum pro dignitate ad bibendū inuitat. Sublatis his mensis (Iaponii enim in cōuiujs vnâ cum ferculis mensas remouët) cuique apponuntur quinquæ aliæ: in fine verò adferuntur minores.

Pro Quabacondoni ergo conuiuium, huiusmodi mensarum tredecim millia confecta sunt, dissimili tamen forma, aliæ pro viris, aliæ pro mulieribus. Quæ mulieres, vt omnis turbationis præscindatur occasio, in loco tam separato prandent, vt à viris ne videri quidem possint.

Hoc toto apparatu tandem facto, cum tempus iam adesset & dies, quo Taicosama solennem hanc visitationem facere debuerat, eques quidam eius intimus eum admonuit, ne iret; verebatur enim, nec sine causa, prodicionem aliquam in illum diem concinnatam: adungebat idem fidelis amicus seriæ admonitioni obseruationes cum adjuratione quadam, hoc efficaciores, quo ex sententia nascebantur affectu, vt importunitate obtineret, quod timore periculi non poterat: sic vt Taicosama mutata animi sententia, profectionem suam in octauum diem prorogarit: quæ res materiam variorum sermonum & suspitionum dedit, quasi ipse infelicem aliquem huius visitationis exitum præsensisset. Ipsam verò Quabacondonum hoc momordit grauius, quo in maiorem eius contumeliam id cedebat, quoque terrorem amplio-rem iniecit impendentis ipsi ruinæ. Et quia Taicosama eo temporis pūcto in hanc sententiam venit, ne visitatum iret, cum iam omnia conuiuii fercula aliæque omnia parata starent: maiorem eorum partem, post tot impensas, necesse fuit erogare & abjicere.

Interea Quabacondonus ita se deinde diligenter purgavit apud suum patrum, tantumque apud illum effecit, vt Taicosama

in animum induxerit, tandem illam visitationem perficere: precebat enim parum honorificum, si promissioni suæ, etiam cum quo periculo, non fecisset satis; abjectique animi argumentum, si non faciendo visitationem declarasset se timere Quabacondonum. Eodem incitabat, imò cogebar, quòd iam omnes Domini inuitati ad celebritatem illam conflaxissent, & reliqua omnia rata essent: ad hæc quòd videret rem in tantam Quabacondonum iniuriam vergere, ut ipse palam & aperta vi se vindicaturus retur. Quocirca studiosè in animo omnia versans; & in euentus futuros sese communiens, palatium Quabacondoni adit, sed modo quo iam iam subiciemus.

DE POMPA, QVA HÆC VISITATIO INSTAURATA, ET QUOMODO TAICOSAMA RECEPTUS SIT IN ARCEM IURAZU.

TAicosama prædie Visitationis, solenni apparatu in itinere præmisit cõjugem suam, nomine Mandocorosomam, tunc agentem Fuscimi, vno ab vrbe Meaco milliario dimidiato, vbi Taicosama nouam condidit urbem, & iam palatia circumcirca totius Japoniæ magnificentissima; præmisit, inquam, nepotem cum nobili & illustri suo comitatu pro dignitate suam miseret. Quod in hunc modum accidit:

Primum omnis aulica turba longissimè, nempe ad tria passuum millia, pulcherrimo ordine præcedebat: quam custodiæ causa præcedebat ingens vis militum, ab armis ita nobiliter instructorum, ut in quouis celeberrimo spectaculo comparere poterint. Secundo loco insequabantur tres arcæ longæ & grandes, elegantissime opere, quibus inclusæ erant Mandocorosamæ vestes. Hic præcedebant quinquaginta aliæ cistæ, quibus inerat vestes pedilicuarum eius, aliarumque Dominarum comitatum ipsam. Deinde sequebantur quindecim vel sedecim equi, qui ornamentorum suorum splendore omnium in se oculos conuertebant, atque etiam corda, ingentibus suis opibus, quas occultè gustabant. Erant enim auro argentoque ac reliquis ornati donis, quibus ipsa vna cum marito donare Quabacondonum eiusque familiam debebat. Quintum locum tenebant primarii aule Domini, omnesque & singuli inuerti equis, ac stipati suis, quisque aulicis & vasallis torica veste indutis. sexto prodibant lecticæ octo, cuiusmodi in Europa non videntur, humeris deportatæ, quæ suo splendore non minus illustrem equitatum totum reddebant, quam gratum ob